

Sygn. akt III KO 122/12

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **I. K.** o wznowienie postępowania w sprawie III K .../10 Sądu Okręgowego w B. zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]z dnia 27 marca 2012 r., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 czerwca 2013 r.,
zażalenia wnioskodawcy **I. K.** na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt III KO 122/12 o uznaniu za bezskuteczny wniosku **I. K.**

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 22 kwietnia 2013 r. Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego, na podstawie art. 120 § 2 k.p.k., uznał za bezskuteczny wniosek **I. K.** o wznowienie postępowania w powyżej określonej sprawie, jako że nie usunął on – mimo wezwania – braku formalnego tego wniosku.

Na to zarządzenie zażalenie nazwane „wnioskiem” wniósł skazany, w którym stwierdził, że powiadomił Sąd Najwyższy o „nowym dowodzie”, to jest oświadczeniu **S. M.**, prosił o „ponowienie sprawy” i informował o tym, że wyznaczona dla niego obrońca z urzędu „w ogóle nie dała znaku życia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Podnoszone w nim okoliczności nie mają znaczenia dla oceny zasadności skarżonego nim zarządzenia.

To bowiem zostało wydane w oparciu o obowiązujące przepisy karnej ustawy procesowej.

Nie ulega wszak wątpliwości, że przepis art. 545 § 2 k.p.k. wprowadza tzw. przymus adwokacko – radcowski dla czynności procesowej – sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Oznacza to, że tylko wniosek ów wymóg respektujący może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania.

Równie bezsporne jest też i to, że wniosek o wznowienie postępowania sporządzony i podpisany osobiście przez I. K. tego wymogu nie spełnił, toteż zasadnie wnioskodawca został wezwany do usunięcia (w trybie art. 120 § 1 k.p.k.) tego braku formalnego wniosku, poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego.

Wezwanie takie, wraz z pouczeniem o skutkach nieuzupełnienia braku, wnioskodawca otrzymał w dniu 2 kwietnia 2013 r. (k. 37), ale w zakreślonym siedmiodniowym terminie, tego braku formalnego wniosku o wznowienie nie usunął.

W tej sytuacji zasadnie Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej, zaskarżonym zarządzeniem, uznał ten wniosek za bezskuteczny. Do takiej decyzji uprawniał go, a zarazem zobowiązał, przepis art. 120 § 2 zd. 2 k.p.k. Stanowi on o tym, że w razie nieuzupełnienia braku w terminie, pismo (które je zawiera) uznaje się za bezskuteczne.

Podniesione w zażaleniu okoliczności dotyczące owego „nowego dowodu” w sprawie nie mają znaczenia w niniejszym, incydentalnym postępowaniu, którego przedmiotem jest przecież tylko kontrola instancyjna zaskarżonego zarządzenia, nie zaś zasadność skazania wnioskodawcy w postępowaniu, które chciałby on (obecnie) wznowić.

Podobnie też należy ocenić zgłaszane przez wnioskodawcę w zażaleniu uwagi dotyczące wyznaczonego mu w niniejszym postępowaniu wznowieniowym obrońcy z urzędu. Niezależnie bowiem od braku podstaw kwestionowania rzetelności wykonanych przez tego obrońcę czynności (por. informacja o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania z dnia 22 marca 2013 r. – k. 29-31) zauważyć należy, że w tej opinii obrońca ocenił także wartość owego (zgłaszanego przez wnioskodawcę) „nowego dowodu”, w postaci oświadczenia S.

M. i samą możliwość procesową uznania go za taki dowód, który powinien, na podstawie art. 540 § 2 k.p.k., skutkować wznowieniem postępowania.

Z tych wszystkich względów nie znajdując żadnych możliwości do zakwestionowania zasadności zaskarżonego zarządzenia – postanowiono jak wyżej.